

[Fuglsang.]

ejendomme, men at de militære anlæg stadig breder sig på bekostning af landbrugsejendomme og som en stadig fare for det 100 000 mennesker store bysamfund, der derved lægges midt i eventuelle krigshandlingers centrum. Eller tænk på Skrydstrup i Sønderjylland eller på Beldringe midt på det frugtbare Fyn!

Ja, men det er dette, der er baggrunden for vort forslag til beslutning og forøvrigt for ikke så få udtalelser og resolutioner fra husmandsmøder og husmandsorganisationer landet over.

Overalt ser man det samme billede: at jord — lad være den er mere eller mindre frugtbar —, som vort folk ved sit fredelige virke har fravristet naturen, jord, som jo er en afgørende faktor for vort lands velstand og trivsel, jord, vi i høj grad har brug for i en tid, da alle taler om øget produktion, jord, som kunne give plads til tusinder af hjem, lægges øde af militæret og stilles til rådighed for fremmede militærbaser.

Hvor meget det drejer sig om, skal jeg ikke komme ind på — og ved det forøvrigt heller ikke. Om der overhovedet er nogen, der ved det, eller i hvert fald tør sige folket sandheden, ved jeg heller ikke. Men enhver er klar over, at det drejer sig om meget betydelige arealer. Jeg tænker i denne forbindelse på, at det ikke er så forfærdelig længe siden, den højtærede forsvarsminister her i tinget bedyrede sin uvidenhed med hensyn til planlægning af militære anlæg på Langeland. Allerede nu er det almindeligt kendt gennem pressen, at militæret har erhvervet et par hundrede tønder land på øens sydspids og nu er i færd med at udstyre den smukke og fredelige ø, som Oehlenschläger kaldte „rosengrenen i havet“, med bunkers og kanoner.

Det er dog betegnende for hele den efterkrigspolitik, som kan sammenfattes under eet: Atlantpolitikken, at medens oprettelsen af nye ejendomme på intet tidspunkt er kommet i gang igen efter den sidste krigstilstand, så forberedes en vældig udvidelse af den i forvejen store Borrislejr — vel fra 3 400 tdr. land til ca. 8 000 tdr. land, hvorved et halvt hundrede ejendomme ofres på krigsgudens alter. Det er betegnende, at på et tidspunkt, da ungdommens muligheder for at få eget hjem er mere fortvivlede end nogensinde før, skal der ved Holstebro anlægges et militært område, der ifølge „Jyllandsposten“ er 6—7 km langt og et par kilometer bredt. Det drejer sig ialt om 2 000 tdr. land, hvor der tidligere lå en lille snes

ejendomme, foruden at flere må afgive større eller mindre arealer.

På samme måde ofres f. eks. ved Varde 2 ejendomme og 188 tdr. land, ved Sundby-Hvorup ca. 3 000 tdr. land og en 30 huse og gårde, og nede på det frugtbare Sydsjælland tales der om en 500 tdr. land. Oppe ved Vedbæk i Nordsjælland gik nogle indeklemte husmænd og håbede på tillægsjord; men det blev der ikke noget af. Militæret snuppede hele herligheden: 200 tdr. land, og i stedet for at nogle husmænd fik hårdt tiltrængt tillægsjord, blev 12 familier gjort hjemløse. Samme skæbne overgår 17 gårde og huse oppe ved Sjælsø, hvor militæret forvandler godt 100 tdr. land god jord til sin tumleplads.

Overalt det samme billede: jord, der kunne skabe lykke og velstand for mange mennesker, forvandles til militære ødemarker, hvor landets bedragne ungdom nu kan tilbringe 18 måneder af sit liv. Måneder, som ellers kunne være brugt til dygtiggørelse i deres fag, må de nu spille med at øve sig i masse mord og ødelæggelse.

Sådan er det i vort land. Men det samme gælder iøvrigt for alle de lande, hvis ledende politikere har bundet deres land til den skadelige, såkaldte Atlantpolitik. I Frankrig og Vesttyskland som her må hele landsbyer vige for at give plads for de amerikanske fly, der med atombomber skal jævne vore byer med jorden, udrydde vore kvinder og børn med pest og tyfus, ødelægge vore agre og dræbe vore husdyr med bakterier og kemisk krig.

Men man ser også, at bønderne i disse lande rejser sig til protest og modstand mod disse forbrydelser. Også i vort land ser man utilfredsheden vokse hos vore småbønder og -brugere. Og lad mig sige det herfra, at vi kommunister i hvert fald vil yde dem fuld støtte i deres kamp for at bevare deres hjem og for at hidføre en ny politik.

Når man ser alt dette, forstår man den dybe bevægelse og alvor i stemmen, når vore Atlantpolitikere taler om sig selv som „vi ansvarlige“ — for det er et dybt alvorligt ansvar, de som personer og som partier har påtaget sig.

Men det er hele denne politik, der gør, at det hverken for dem, hvis ejendom eksproprieres, eller for landets småbrugere og landarbejdere som helhed kan være nok selv med rundelige pengeerstatninger. Der må, som det siges i vort forslag, ændre forholdsregler til. Man kan i den henseende tage jordpolitikken i dens helhed. Hvor mange af de husmandsrepræsentanter, der i deres nye